

KATIE FFORDE

Armastuse

retsept

Kas armastus maitseb
magusamalt kui mesi?

Katie Fforde
Recipe for Love
2012

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub
eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine
ilma valdaja loata on õigusvastane
ja seadusega karistatav.*

Raamat on väljamõeldis. Kõik tegelased, sündmused ja erinevad vestlused on autori kujutlusvõime vili ega ole reaalselt toimunud. Igasugune sarnasus tegelike sündmuste või inimestega, elus või lahkunutega, on juhuslik.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Mari Tuuling
Korrektor Inna Viires

Copyright © Katie Fforde Ltd 2012
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

E05341218
ISBN 978-9949-82-218-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Armastuse ja tänuga Frank Fforde'ile ja Heidi Cawleyle.
Aga ka Téó Fforde'ile lihtsalt sellepärast, et ta on olemas.

Esimene peatükk

Zoe Harper lamas kinnisilmi päikese käes kõrgendikul, kuulates kõrgel tema kohal lendavat lõokest. Kõrvadele lähemal kostis rohu krabisemist ja putukate sumisemist. Viimasel ajal oli ilm Suurbritanniale kohaselt muutlik olnud, aga täna oli täiuslik varasuvine päev.

Teda oli hoiatatud, et satelliitnavigatsiooniseadmed selles piirkonnas ei tööta, seega oli ta varunud endale liiga palju ekslemisaega ning oli nüüd ilmselgelt liiga vara kohale jõudnud. Ta oli kahelnud, kas ta oli õiges kohas, kuna suurte tellingute ja sõiduteele pargitud ehitusmeeste kaubikute põhjal paistis, et tohtus vanas mõisas käivad suuremat sorti restaureerimistööd. Väga rase Fenella Gainsborough kinnitas, et koht on õige, aga kuna ta ei olnud ilmselgelt külaliste vastuvõtmiseks veel valmis, torkas ta Zoele kaardi näppu ja saatis ta jalutama. Zoe tundis kergendust, et on õigesse kohta jõudnud, ning jättis rõõmsalt auto maha ja asus jalgsi ümbrust uurima. Kuna ükski teine võistleja ei olnud veel saabunud – neid ei oodatud enne õhtupoolikut –, asus ta teele üksi.

Nüüd püüdis ta lõdvestuda, aga hoolimata laugudele paistvast päikesest osutus see raskeks. Jalutuskäik Somerby House'ist oli küll kulutanud ära osa tema närvilisest energiast, aga ta oli siiski adrenaliinist tulvil. Kuigi ta oli rõõmsalt elevil lähenevast kokandusvõistlusest, kuhu ta oli koha võitnud, oli ta ühtlasi paras

närvipundar. Abiks ei olnud seegi, et võistlust ka filmitakse ja hiljem televisioonis näidatakse. Zoe lohutas end mõttega, et vähemalt ei ole tegu otsesaadetega. Ta ei uskunud siiani päriselt, et ta suutis kaelamurdvast valikuprotsessist läbi pääseda. Ta oli osalenud vaid ema ja parima sõbra Jenny nõudmisel, aga nüüd oli ta põllul keset eikellegimaad, tundes, et sammub peagi oma hukkamisele. Ta ohkas ja sirutas end. Talle tuleks kasuks, kui ta hingaks sügavalt ja püüaks tukastada.

Just siis, kui Inglise niidu rahu hakkas maagiliselt mõjuma, kuulis ta all teel autot sõitmas ja oli äkki täiesti ärkvel.

Auto sõitis mööda ja peatus, olles ilmselt jõudnud väravani, mis tee sulges. Ka Zoe oli pool tundi tagasi selleni jõudnud ja otsustanud, et ei hakka sellest üle ronima. Suur silt kirjaga „Võõrastel mitte siseneda“ oli aidanud tal seda otsust teha.

Zoe ootas ja kuulis siis autot kärisedes tagurdavat. Ta peab kogu tee tagurpidi tagasi sõitma, kui see just väike auto pole, ning hääle järgi ei tundunud see väiksena. Auto peatus ja ta kuulis, kuidas käiku vahetatakse. Hetkel, kui ta mõistis, mida see tähendab, tõusis ta püsti ja hakkas kõrgendikult alla minema. Teeservas oli kraav, mida varjas kõrge hein. Ta ei oleks seda enne ka ise märganud, kui poleks napilt sellesse komistamisest pääsenud.

Liiga hilja. Selleks ajaks, kui ta teksadelt taimesodi pühkides teele jõudis, kõlkus auto tagaratas kraavi kohal. Esiots oli peaaegu kraavis tee teises ääres. Juht tuli autost välja ja lõi ukse kinni.

„Kuradi lollakas koht, kuhu kraav teha,“ urises ta.

Mees oli muljet avaldava kehaehitusega. Pikk ja laiaõlgne ning tumedapäine, hoiakuga, mis jättis mulje, et tegu on inimesega, kes ei ole harjunud, et ühiskondlikud ehitised teda takistavad.

Zoe tahtis naerda, aga kehitas selle asemel õlgu. „Mina oleks arvanud, et see on üsna tavaline koht: tee ääres, et vett eemale juhtida.“

Mees jõllitas teda. „Ära püüa mind loogikaga nurka suruda. Mida ma nüüd teen?“

See oli küll arvatavasti retooriline küsimus, aga Zoe, kes oli väga sirgjoonelise mõtlemisega, ütles: „Helistad autoabisse, kindlustusse või mingisse sellisesse kohta?“

Mees kortsutas kulmu. „Kas ma näen välja sedasorti mehena, kellel on leping autoabiga?“

Zoe mõtles. Ta ei olnud arvanud, et autoabi klientidel on mingi tüüpiline välimus. Ta uuris meest lähemalt ja märkas, et tolle lokkis, veidi liiga pikad juuksed olid tegelikult väga tumedat punast värvi. Tal olid rohelised silmad ja kaarjas suu ning suur, veidi kongus nina. Zoe ei suutnud otsustada, kas ta on väga nägus või tegelikult päris kole, aga ta pidi tunnistama, et mees oli äärmiselt seksikas. Ta paistis sedasorti mehena, kes eeldab, et ta ealeski ei murdu.

„Mida ma nüüd teen?“ küsis ta, taas retooriliselt.

Mehe küsimus äratas Zoes jonnipunni. Ta teadis, et mees ei oodanudki vastust või siis arvas, et Zoe pakub end abi järele minema, aga ta otsustas meest narrida. Zoe tundis end kuidagi kergemeelsena.

„Noh, värava juures on päris palju oksid. Võib-olla kuhjame need ratta alla, siis saaksid piisavalt palju tagurdada, et ringi pöörata.“ Hoolimata soovist meest provotseerida oli see siiras soovitus.

„Sa oled üks praktiline pisike ribul, mis?“ ütles mees, jättes mulje, nagu praktilisus oleks halb asi, aga asudes siiski teed mööda soovitatud suunas minema. Siis hüüdis ta käskivalt üle õla: „Tule nüüd, mul on sind vaja.“

Vihasena mehe suhtumisest – „pisike ribul“? –, ent rahul olles, et saab tegutseda ja rahustada eesseisva võistluse pärast pingul närve, järgnes Zoe mehele. Aga minnes noomis ta ennast, sest see võis talle korralikult pahandusi tekitada.

Nimelt oli ta välja mõelnud, kes mees on – kes teine võiks olla Somerbyle nii lähedal, kui tal sinna asja ei ole? See mees, arrogantne ja sõnakas, pidi olema üks kohtunikest. Ta ei saaks ealeski olla kõigest üks kokandusvõistlusel osalejatest. Ja kuna Zoe tundis

teisi kohtunikke nende teleesinemistest, võis see olla ainult Gideon Irving. Ta oli toiduringkondades tuntud nimi, nii kriitiku, toiduajakirjaniku kui ka ettevõtjana. Ta kirjutamisstiil oli salvav ja sageli julm, aga ta armastas avastada uusi kokki ning oli toonud palju uusi talente restoranikülastajate ette rambivalgusesse.

Zoe ei olnud mehega päris ebaviisakas olnud, aga veidike oli ta siiski selle poole kaldunud. Nüüd ta võistlust võita ei saa. Ja kas ei ole ühega kohtunikest üksi olemine, olgugi et täiesti süütult, reeglite rikkumine? Miks, oh miks ometi ei olnud ta jäänud rohule pikutama ja lõokesi kuulama? Zoe jooksis, et mehele järele jõuda.

Nad leidsid mõned suuremapoolsed palgid ja natuke oksid. Lähedal oli arvatavasti metsa raiutud, enamik puutüvesid oli ära veetud, aga üsna palju oli alles jäänud.

„Ma võtan mõned suuremad puujupid ja sina too, mida kanda jaksad,“ ütles mees.

Zoe noogutas ja hakkas ümbruses vedelevaid kase-, kuuse- ja pöögijuppe kokku korjama.

„Kui sellest asja ei saa,“ ütles ta, raskustega mehega sammu pidades, kuigi tollel olid käed palke täis, „võime maja juurde minna ja paluda neil saata traktori või midagi.“

„Võime,“ nõustus Gideon Irving, „aga proovime kõigepealt seda.“ Ta ei naeratanud päriselt, aga huvitatud pilk, mille ta Zoe suunas heitis, näitas, et talle meeldis, mis ta nägi.

Zoe polnud iseenda suurim fänn, aga ta lühikesed ja lокkis pruunid juuksed, õbluke kehakuju, kahvatu jume ja tedretähed ei olnud talle ka mingeid komplekse tekitanud. Ta teadis, et vajadusel näeb ta päris kabe välja, ainult täna ei olnud seda vajadust olnud. Ta kandis teksasid, tenniseid ja triibulist meremehesärki. Ta ei kasutanud kunagi palju meiki, aga praegu polnud ta näos midagi. Tal olid sinised silmad ja tumedad ripsmed ning ta teadis, et oma väikse kasvu tõttu nägi ta välja noorem kui kakskümmend seitse.

„Olgu.“

Koos kuhjasid nad puud kraavi, ehitades rippuva ratta jaoks tuge. Nad ei rääkinud kuigivõrd, aga Zoel oli tore olla. Talle meeldis probleeme lahendada, ja kui ta märkas, et kiviaiast olid maha kukkunud mõned kivid, tõi ta need ka ära.

Tänuks sai ta kõigest pilgu ja mühatuse, aga ometi tundis Zoe, et ei jäänud tasuta. Mehe silmad olid vaimustavad. Zoe tundis elevusvärinat.

„Küsimus on, kas me peame seda kõike veel üks kord ka teise kraaviga tegema?“ küsis mees.

„Jah, peame,“ vastas Zoe. Ta oli seda töötamise ajal kaalunud. „Aga nüüd on meil kivid, nii et see ei võta nii kaua aega.“

Zoe oli räpane ja päris higine, kui nad lõpetasid. Mees oli juba ammu jaki seljast visanud ja ta valge T-särk oli mudaga kaetud.

„Kas sa sõita oskad?“ uuris mees.

„Jah.“

„Järgida lihtsaid juhiseid?“

„Jah.“ Jälle otsustas Zoe mitte solvuda. Oli lihtsam autosse ronida. Tegelikult tahtis ta naerda, aga tunnetas, et see ei oleks hea lüke. Meestele üldiselt ei meeldinud, kui nende üle naerdakse, kui nad oma autoga häтта satuvad. Ta ei olnud küll meeste osas ekspert, aga isegi tema teadis seda.

Auto lõhnas kergelt päris meeldiva lõhnavee ja nahksisustuse järele. Selle armatuurlaua mõistmiseks läks veidi aega.

Mees kõrgus ta kohal, rääkides läbi lahtise akna. „Sa annad gaasi – õrnalt – ja vaatame, mis juhtub.“

Mõned hetked ja päris palju muda hiljem tuli mees tagasi akna juurde ja kortsutas kulmu.

Zoe naeratas kaastundlikult. „Ma võin siiski kõndida tagasi maja juurde ja abi kutsuda,“ ütles ta mehele otsa vaadates. Ka mees oli nüüd higine ja juukselokk oli talle laubale kleepunud.

Mees raputas pead. „Kui asi selleni jõuab, lähen ise.“ Ta vaikis ja uuris naist, pilk mõistatuslik. „Proovi tagurdada.“

Oli vaja omajagu edasi-tagasi nikerdada ja kraavi täita, aga lõpuks oli auto ümber pööratud. Zoe tundis, otsekui oleks ta maratonijooksnud. Ta ronis välja ja avastas, et väriseb, kuigi ta oli kõigest autot juhtinud.

„Hästi tehtud,“ ütles mees ja naeratas siis. Zoe tundis, otsekui oleks ta 100 meetri jooksus kuldmedali saanud.

„Kas viin su maja juurde tagasi?“ Mees naeratas ikka veel.

„Oh... jah,“ vastas Zoe, olemata kindel, kas ta jalad värisesid selle pärast, mis ta just läbi elas, või mõnel muul põhjusel.

„Aga tule siis peale,“ ütles mees, kui Zoe ei liikunud.

Kuidagi sundis ta oma keha liikuma ja ronis autosse. Nüüd mattis mehe kirbe lõhn naha ja lõhnavee aroomi enda alla. Zoe niisutas kuivi huuli ja vaatas kindlalt kõrvalistuja aknast välja. Mehele nii lähedal olemine tundus peaaegu liiast, kuigi ta ei olnud päris kindel, miks. Mehel oli talle väga rahunuks tegev mõju. Zoe ei saanud aru, kas see talle meeldib või mitte.

Pika sissesõidutee alguses peatas mees auto.

„Kas sa oled võistleja?“

Zoe noogutas. „Kas sina oled kohtunik?“ küsis ta, kuigi teadis vastust.

Mees noogutas. „Siis on parem, kui siin välja lähed,“ ütles ta.

„Jah.“ Auto peatus. „Võib-olla oleks meil parem teeselda, et me ei ole varem kohtunud.“

„Kui sa seda tahad,“ ütles mees, „aga see ei muuda mingil määral seda, kuidas ma sind hindan.“